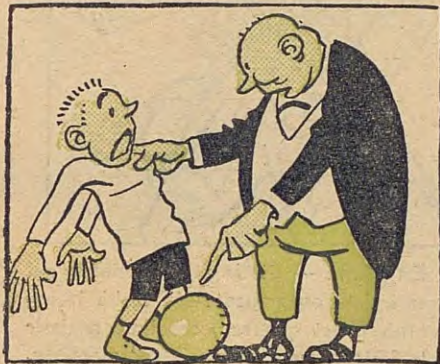

VIROLET

LA UTILITAT DE LA PILOTA

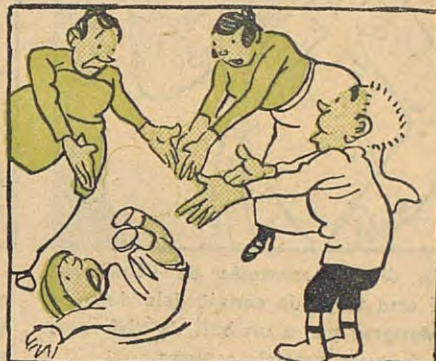
(per Cornet)

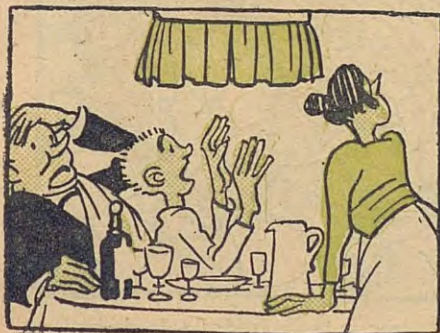
—Mira, noi, que ja estic tip de veure't sempre donant puntades de peu a la pilota! Fes el favor de pensar en quelcom que sigui d'utilitat. La pilota no serveix de res.

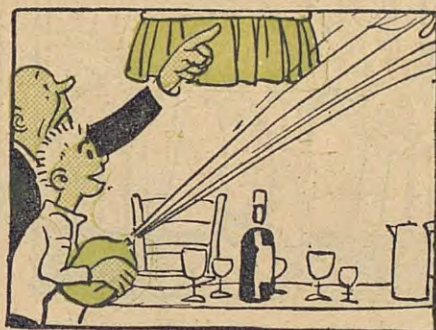
«—Què fa aquest nano, sense gorra de cop?» «—L'ha perduda, senyoreta.» «—Cregui'm, mamà: Tingui; posi-li la pilota així i si cau jo li prometo que no es farà mal.»

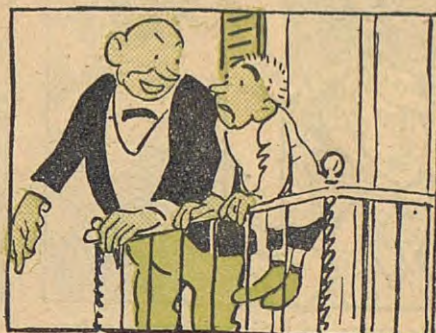
Patapum!! Amb un terrible rebombori, el menut cau a terra. Reina Santíssima, pobre criatura! «—Veu, mamà, com he tingut raó? No s'ha fet gens de mal. La pilota ho ha privat.»

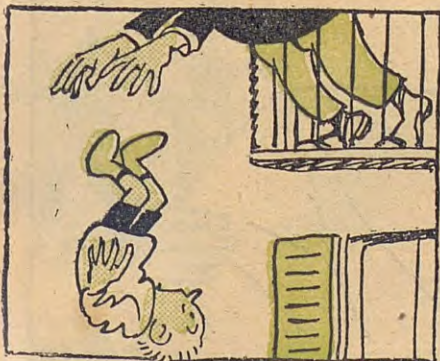
«—Què ha estat això, nois?» «—Miri, papà: «un xispasso» de la electricitat. Oh, i per cert que inicia un incendi!» «—Tens raó: ves com podem arribar-hi fins allí dalt?»

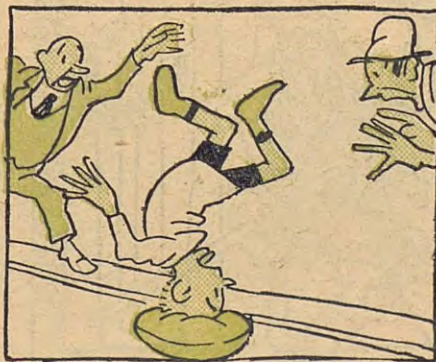
—Tingui, veu? Mercès a la pilota s'ha pogut apagar el foc. Tanmateix sembla que comença a servir per alguna cosa, aquest trasto! Vagi dient mal de la pilota!

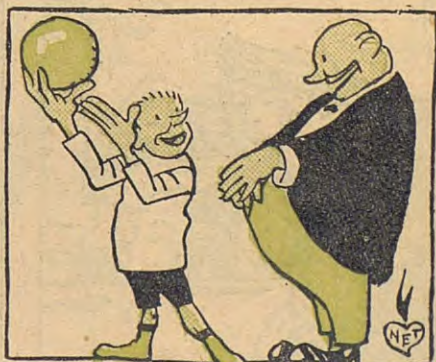
«—Mira, mira; i que és maco aquest aeroplà! Ara gira cap a la esquerra; ara tomba cap a la dreta!» «—Noi, noi! No t'aboquis tant que pot venir-te un rodament de cap!»

«—Miri, miri, ara, quantes coses que fa. Sembla que es tombi». «—Noi, que cauràs!» «—No tingui por! Veu, ara, dóna la volta, ara.» «—Ai, Reina pura! S'haurà desgraciat!»

Afortunadament el xicot s'havia descurat la pilota al carrer i donà la coincidència que la resistència inflamàtoria (o inflatòria) de la mateixa evità la trompada.

—Papà, ara sí que no podrà pas afirmar seriosament que la pilota no té cap utilitat. Miri si n'ha privat de desgràcies! Jo puc fins dir que ella m'ha salvat la vida!

UNA DISFRESSA ORIGINAL

(per Serra Massana)

Un dia, el marquès de l'Ou-ferrat rebé una tarja de convidat dels ducs de la Mongeta per a un ball de disfresses que donaven aquests senyors.

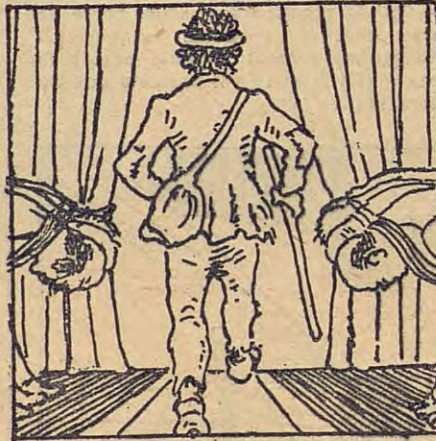
Però el marquès—qui era d'allò més auster—no en féu el més petit cas i fins arribà a perdre la invitació en voler ficar-se-la a la butxaca.

En Xufia — distingit personatge del gremi dels esparracats—la trobà i, enterant-se del que era, resolgué assistir a la festa en representació del marquès.

Els criats no volien deixar-lo entrar, però en veure la invitació, cregueren que era aquella alta personalitat disfressat de pobre, molt ben imitat.

I està clar, el gran Xufia, aprofitant-se del «quid pro quo», passà tot arrogant entre les dues fileres de criats que li feien acatament...

...cap a la magnífica sala de ball, on es lluí d'allò més, car l'home no era pas dels que els hi pesa el ventre.

Una colla d'aristòcrates que jugaven a la «brisca», el convidaren a prendre-hi part, mes ell digué: «Com que sóc un pobre, no tinc diners».

Tots rigueren: «Tingui, tingui!» I n'hi deixaren i ell va «pelar-los» a tots, anant-se'n amb les butxaques copiosament proveïdes.

El qui no sabia a què venia a cap la broma, era el marquès de l'Ou-ferrat quan llegí la seva gesta en les «Notas de la buena sociedad».

LES POMES EXPLOSIVES

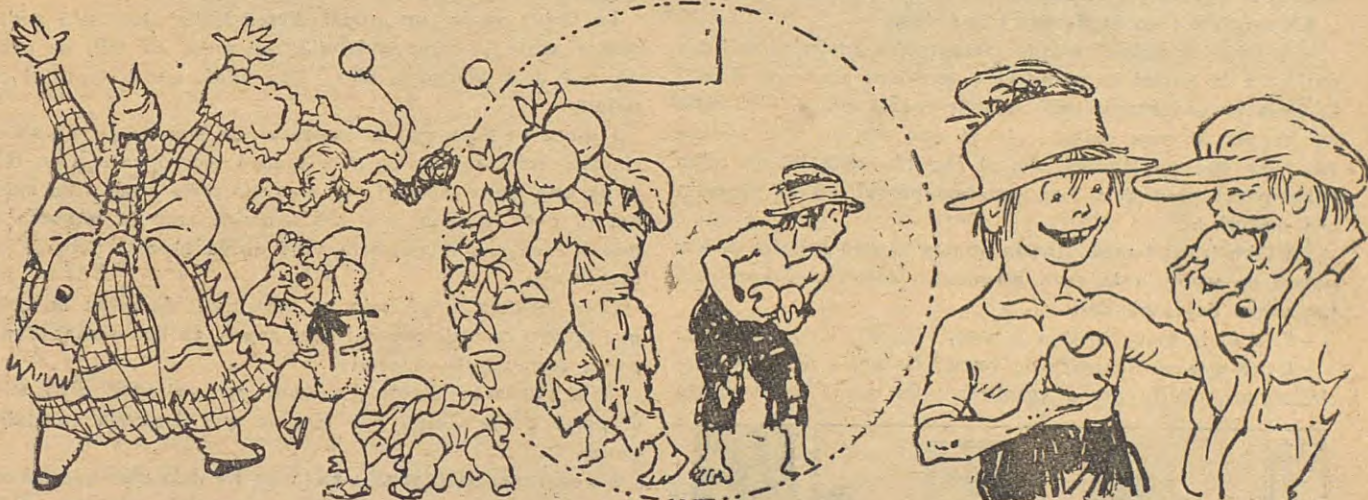
(per Junceda)

Don Benigne V. de l'Hort tenia una bogeria per les plantes. Ara li havia arribat del Japó una pomera que se l'estimava més que no sé què.

Era una pomera de raça nana que, no obstant, feia les pomes gegantes. Oimés, es desenrotllaven en pocs dies. Era una meravella.

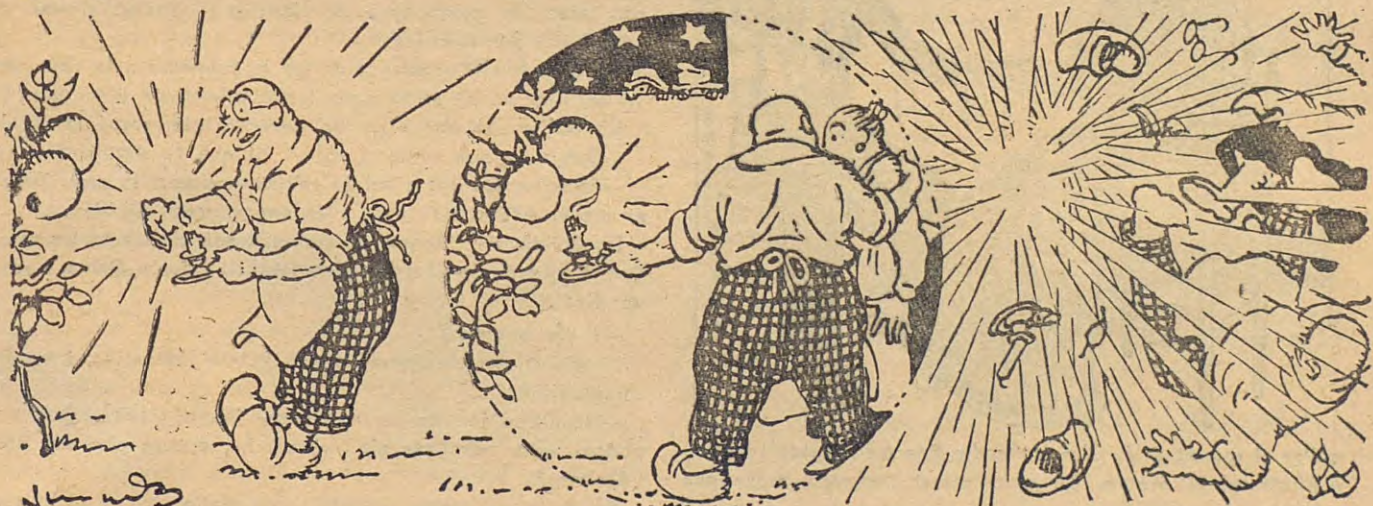
Malauradament per al pobre senyor, no era ell sol l'admirador de les pomes. També n'eren un parell de trinxeraires de la rodalia.

Quan les pomes començaven d'ésser madures, els vailets varen apoderar-se d'un parell de bombes d'aquelles inflades de gas...

I les lligaren a la branca de la pomera en substitució de les pomes autèntiques. Perquè heu de saber que els ganàpies...

...a més de lleminers eren molt de la broma, i volien fer-n'hi una de pesada al pobre de don Benigne.

El bon home no se'n podia estar ni de nits de contemplar la seva estimada pomera, i sovint sortia amb una espelma a constatar el progrés de la creïença de les pomes.

Però aquella nit la sorpresa i admiració foren tan fortes que don Benigne va voler que la seva dona en participés i va cridar-la.

Però quan, ple de noble orgull, li assenyalava les fruites, amb un ample gest de la mà esquerra... va passar quelcom d'horrorós, descomunal, tremebund... que, francament, no ens dóna la gana de descriure.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

—Sí; varen preguntar-me i com que jo sé tan poca cosa de mi, vaig contar una vida per altra... La meua és tan descolorida!

I en Gim contà a la senyora «trista» tot el que ell sabia.

A ben segur, que no era pas aquella història breu la que interessava a la senyora, per quan va escoltar-la amb fredor i quasi d'esma.

Es més: canvià tot seguit de conversa.

—Escolta: i per què no proveu d'anar a una escola tu i la Guidó, per aprendre una mica?

—Perquè fins ara prou hem fet de poguer viure... Som tan pobres!

—Està bé; així i tot, ara tinc entès que tu comences a guanyar força... Per tu ja podries intentar quelcom... Ara, per la Guidó, si ella volgués i els teus «oncles» hi consentien...

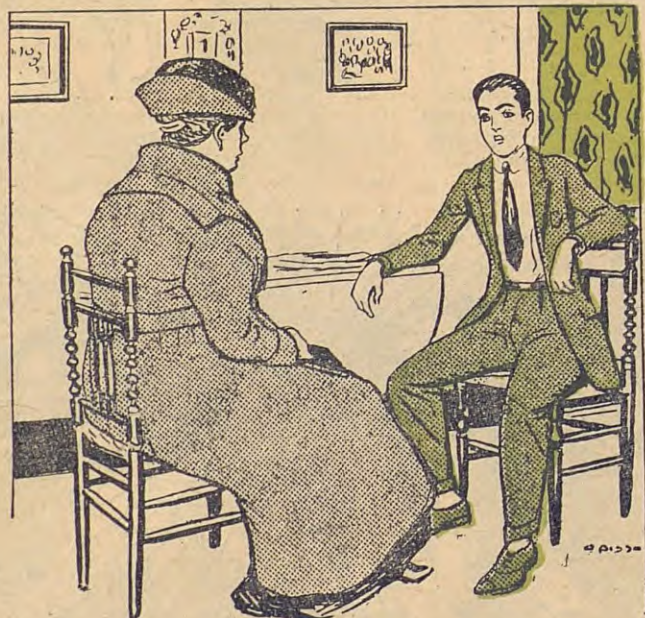
Els «oncles» eren en Rentxu i la Griva.

—Jo estic cansada de criades desagrades, malfeineres i poc fiades; a la Guidó la prendria a gracienc com una filla, i la faria ensenyar com una noia de casa bona, si ella volia fer bondat al meu costat... Jo sé que ella et creu molt a tu... Per què no li dius? Jo, si ella hi venia bé, ja m'ho engiponaria prop dels teus «oncles» perquè no hi possessin cap destorb...

En Gim trobà temptadora la proposta, però li dolia deixar potser de veure a la seva germaneta adoptiva i va vacil·lar abans de respondre.

—Ella és la meua alegria a casa, senyora, i no veure-la...

—I per què no l'hauries de veure? La porta de casa estaria sempre oberta per a vosaltres... Es que... Em promets

callar el que et diré, Gim, callar-ho fins a la Guidó i tot?

S'estremí el minyó. De quin secret l'anaven a fer posseïdor?

—Callaré.

—Jo no sóc una solterona, com creu la Griva... Sóc casada i allunyada del marit... No em preguntis el per què... I també tenia una filla... Ara tindria l'edat de la Guidó.

Un nou sanglot trencà l'estranya confessió. En Gim deixà, commogut, que la dama es serenés. Aquesta continuà:

—La Guidó em faria de filla; em faria l'il·lusió de què l'he retrobada, i la meua vida tindria un consol...

En Gim no va tenir cor per a negar-se a aquell desig.

—Ja ho diré a en Rentxu i a la Griva...

—Jo també els en parlaré... Oi que m'ajudaràs?

—Sí, senyora... L'ajudaré!

La senyora, amb la seva dreta enguantada, acaricià la cara, on tot just eixia el borrisol del futur bigotet, del minyó i li regracià amb una mirada dolcíssima la promesa.

En Gim cridà a la Griva, que, contra el costum, no escoltava darrera de cap porta, escarmentada d'algun intent d'abans, car en Gim era poc amic de tafaneries, i li exposà clarament el propòsit de la senyora «trista».

La Griva va fer un grapat d'escarafalls. Com se'n podria passar sense la companyia d'aquell àngel de Déu de neboda, què deïa «neboda», filla i ben filla!, que li tenia el cor robat?

I sense en Gim, que la Imposava un bon tros, prou s'hauria fet venir un atac de nervis, però recordava que en Gim tenia una traça especial per a esvair certs atacs i no extrems la riota, acabant per conformar-se amb la promesa de què la senyora li passaria vint duros al mes nets de tot mal-de-cap.

D'en Rentxu ningú se'n va recordar... Ja sabia la Griva que tot era cosa de posar-li dues copes, en lloc d'una, d'anís, per a acompanyar el cafetó.

Tots quedaren d'acord, salvant per voluntat d'en Gim, el parer de la Guidó que fóra la que decidiria en darrer terme.

La senyora, deixant una tarja on no deïa més que «Maria Lluïsa Bonrepós» i el domicili, s'acomiadà dels seus protegits, després de dirigir un cop d'ull expressiu a en Gim.

La Guidó no tardà en arribar del treball. Com una daina, pujava els graons de dos en dos, per a abraçar a en Gim, car totes les companyes de fàbrica li havien parlat del triomf del seu «germà».

En Gim fou l'encarregat de fer la proposta a la noia, que va escoltar sense obrir boca les explicacions d'en Gim.

La Griva anà per a parlar, però la interrompé la Guidó.

—Què vols que contesti, Gim? El que tu diguis, faré.

—Accepta, Guidó: a mi ja m'ha pervingut la sort. Veïam si ara ve a cercar-te a tu... Ja ens veurem, Guidó...

La Guidó, tendríssima de cor, a despit de les males recordances que devia guardar d'en Rentxu i de la Griva, encara va dir:

—I els «oncles»?

La Griva, va eixugar-se una llàgrima fantàstica, i va dir, somiquejant:

—Nosaltres ja ens en resignem, filleta meua... Què més podem voler nosaltres sinó el teu bé, encara que ens costi llàgrimes?...

En Gim no pogué contenir una rialla.

—Griva; davant de la senyora, jo he callat, perquè no vos vull mal, però ara estem sols i és hora de dinar i no de fer comèdia, sentiu?

La Griva va mossegar-se els llavis, i se'n va anar cap a la cuina, tot butzinejant:

—Amb la canalla d'ara, un quant més hi fa més hi perd. En Rentxu, mentre no li toquessin de la vora a en Gim, al qual s'havia aficionat de veres, ho trobava tot bé.

—Tu ho trobes bé, noi? Sí? Doncs jo, dit i fet... Veiam si entre tots dos, acabaré per anar en cotxe... Tantes ganes com en tinc, mala negada!... Al cap i a la fi, una noia sempre fa de mal vigilar... Val més que la vigilin els altres!

CAPITOL IX

LES HORES DOLCES

Plaçada, i ben plaçada la Guidó; d'èxit en èxit en Gim; de taverna en taverna en Rentxu, que ara podia sortir de casa seva ben proveït de calderilla; ben peixada la Griva, que cada dia es tornava més lluenta, transcorregueren uns mesos dolçíssims, sense núvols de cap mena.

En Gim i la Guidó es veien sovint; la Guidó, mercè a una colla d'amistats de la senyora Maria Lluïsa, havia pogut ésser admesa a l'Institut de Cultura de la benemèrita Vidua de Verdaguer i Callís. No creguen que fos cosa fàcil, car el règime interior de l'Institut és molt sever i la pobra Guidó estava mancada d'un requisit fonamental per a l'ingrés: no tenia cognoms coneguts, però la dama protectora féu tanta pressió que la dificultat fou vençuda bonament.

I cada dia, en anar a l'escola, ja se sabia: en Gim, fidel com un colomet, l'acompanyava des de la casa de la senyora «trista»—a la Granvia de les Corts Catalanes—fins al carrer d'Elisabets (1), on deixava a la minyoneta per a retornar al despatx amb el senyor Riudecòdols, que estava encisat amb el seu dependent. Ja ho deia a tothom:

—Es un xicot admirable, si no es fa malbé... Tots els seus companys handeregen i fan pecadots de joventut, però ell, sol, sense veritables amistats, no sap pas el que és un cafè, ni un teatre, ni altre diversió que la del camp de futbol.

I no és que en Gim es reprimís desig de cap mena. No tenia pas una hora d'avorriment. En plena llibertat, car la feina del despatx quasi no era més que per a justificar el seu sou com a «equipier» del «Favència», tots els dies, a les dotze, quan eixia de l'escola la Guidó, anava a esperar-la.

La senyora Maria Lluïsa ho sabia, i, dona prudent, havia evitat, amb manya, que fos la cambrera la que anés a cercar a la minyoneta, a fi de deixar-li ocasió de què s'expansionés amb el seu germanet.

La Guidó feia més goig que mai; ben vestida per una modista intel·ligent, endreçada sempre, neta, car si no utilitzava polvers, l'aigua la gastava abundantment, i el sabó, fi i olorós, no el planyia, s'anava tornant ràpidament una senyoreta.

Fins unes taques que en fer millor vida li eixiren per la pell, desaparegueren a l'acció de l'òxid de zenc, i tota sa carn, tornada glop de llet, agafà lluïssors insospitades.

La senyora Maria Lluïsa estava orgullosa d'aquella criatura que li recordava aquell àngel de Déu que, involuntàriament, tant l'havia turmentada.

—Fóra ara com tu, com tu!—deia sovint la santa protectora. Però callava tot seguit, canviava de conversa i finia el diàleg amb una pluja suau de petons mesclats amb llàgrimes.

I la Guidó, festosa i riallera, semblava omplir de sol, la penombra dolorosa d'aquella ànima ferida per algun mal record.

Els estudis progressaven; la Guidó era intel·ligent i com que entre dotze i una, per permissió de la senyora tornava a donar lliçó amb l'excusa d'ensenyar pel seu compte a en

Gim, heu's aquí, que potser no tenia l'escola una alumna millor.

En Gim també aprenia depressa. Demés, tenia per mestra a la Guidó, i com que cada erro era castigat amb algun pessigot escaducer, el minyó estudiava amb un dalit que feia riure fins al senyor Riudecòdols, que ja tenia noves d'aquell ensenyament.

Perquè en Gim era un reiet a casa del senyor Riudecòdols; la senyora Roser, que als primers dies no semblava tan enamorada com el seu marit del nou «equipier», havia acabat per posar voluntat en aquell cor nobilíssim d'una llealtat incomparable.

No tenia moltes coses que fer, i el tenir cura de certs detalls de la indumentària d'en Gim, que poc a poc anava tornant-se un minyó elegant, li era un bon entreteniment. Els va tan bé a les senyores fer de maretetes!...

El «Favència» amb el seu gran davanter, anava popularitzant-se. El públic responia a l'anunci dels seus partits, i el seu camp era l'orgull de la ciutat.

El senyor Riudecòdols havia començat per contractar equips estrangers de tercera i quarta fila, per què els seus es desbravessin i perdessin la por, però els vencien tan fàcilment, que encara que, escampada la fama del davanter, procuraven tots els forasters marcar a l'astut jugador, era endebades; les pilotes d'en Gim anaven a gol elles soles. Era un do del cel!

No tenia el «Favència» més que un adversari, que era casi bé un enemic: l'«Ibèria F. C.» Es tractava de les es-corrilles d'un club que havia tingut gran anomenada, però que havia anat a parar a males mans i que encara que es proposava reeixir i fer forrollà de cap-i-de-nou, no aconseguia l'anorçat triomf.

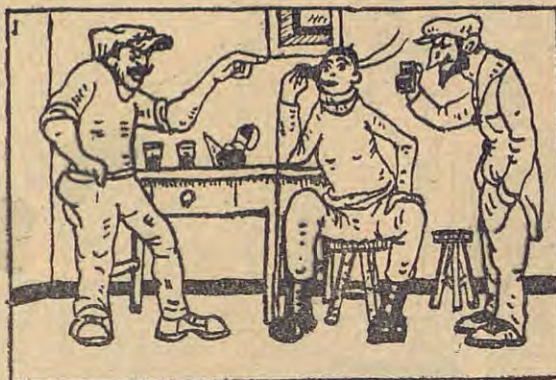
Dirigia la tasca de l'«Ibèria» el comte de Soto-Verde, un aristòcrata de nova fornada, del que es deia que en la seva joventut havia repartit entregues i rentat pisa, però que havia tingut la sort de trobar una vídua riquíssima, la vídua de Vidriola, d'on pervenia que li retreguessin sovint que no s'havia casat amb la vídua de Vidriola, sinó amb la Vidriola de la vídua.

(1) Ara l'Institut és al carrer de Sant Pere més Baix.

ELS TRES BANDOLERS

Nota de la Redacció.—Per haver-se rebut tard, aquesta historieta ha quedat fora de concurs.

(per Tremolins)

1. En Marruixa, en Gat i en Meu se'n pensen una de preu.

2. I amb aquesta intenció pugem al cim d'un turó.

3. Quan són arribat a dalt es disposen a l'assalt.

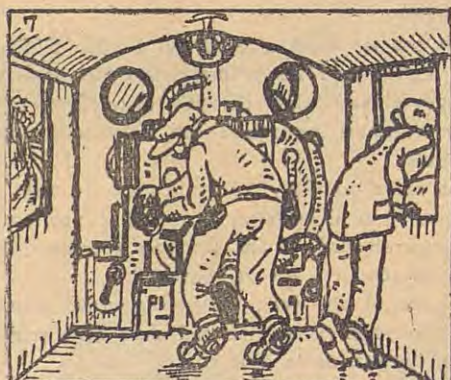
4. Als que van en aquest tren els robaran. Pobra gent!

5. La màquina han assaltat i al maquinista han pegat.

6. Al fognor han lligat i el pobre, boig s'ha tornat.

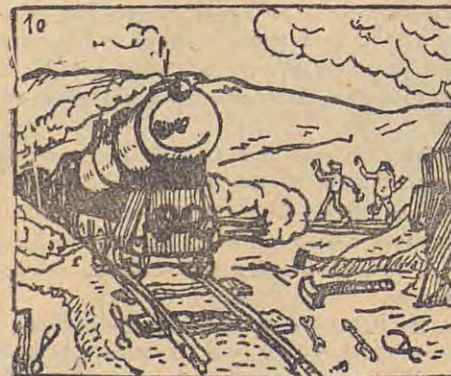
7. En Marruixa vol parar i el vapor deixa escapar.

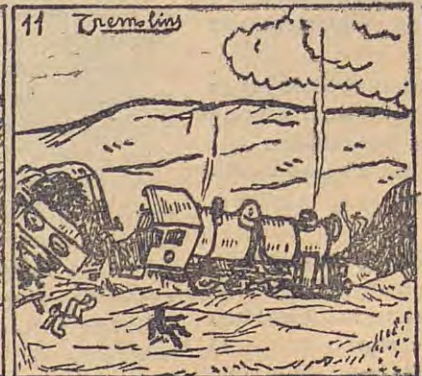
8. Uns obrers, tranquilament, una via n'estan fent.

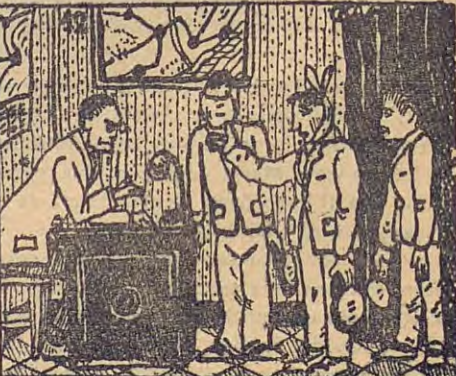
9. Mes una nova els trabsalsa: un tren a la via falsa!

10. El convoi, a tot vapor, va corrent cap a la mort.

11. Com podeu veure al gravat, el tren ha descarrilat.

12. Al davant del directó han explicat la qüestió:

13. —La màquina, al primer cop d'ull es veu, li faltava un bull.

14. Un lladregot, parlant clà, estava mig «babalà».

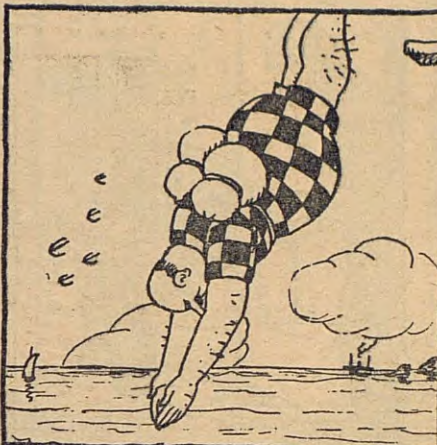
15. —Per ma salut juraria no ser-hi tota la via.

16. «—Boig estava el fognô.»
«—I tu, no has pogut fer rê?»

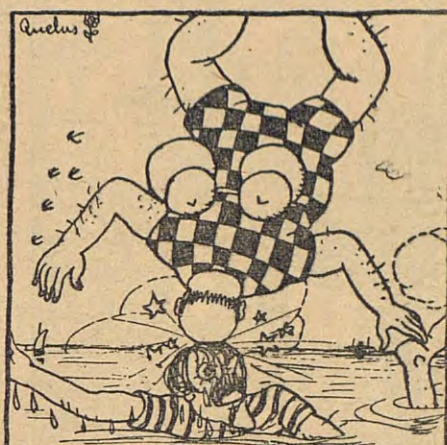
17. —Però si ja li he dit, senyoret, que estic tocat del bolet!»

Encara que ja té anys

Com que el valor no li manca

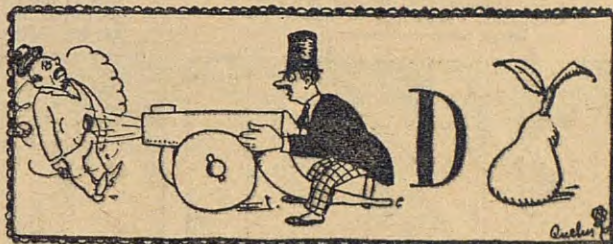
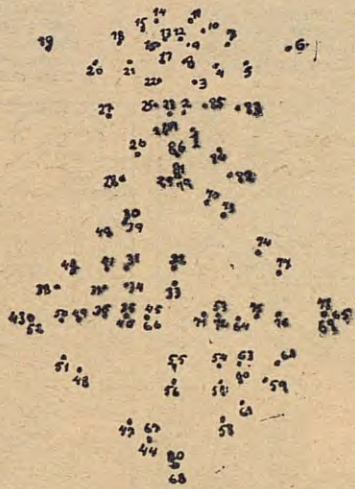

Per sota nedava el sastre

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

JEROGLÍFIC

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encarcue es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets: 1.—Per a fé un xic de brometa, don Josep va en bicicleta. 2.—Com que no hi sap anar gaire, trepitja un escombriaire. 3.—I acaba per fer-se mal, en topar en un fanal. Frase feta: Agafar el rave per les fulles. Geroglífic: Corbata. Entreteniment: Un esclop.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

JA HA COMENÇAT LA PLUJA D'ORIGINALS!

Llegiu les «Condicions» publicades en el número 75

Encara no heu triat l'objecte que preferiu per a premi d'aquest Concurs?

Feu-ho tot seguit!

Copieu en un paper blanc la següent papereta i envieu-nos-la degudament omplerta

Per a premi de (1) per al Concurs de ninots amb xisto.

Prefereixo (2)

(Firma)

(1).—Nois o noies.

(2).—Pilota futbol, nina, patinette, etc. (l'objecte desitjat)

Un cop fet l'escrutini, els objectes que tinguin més votants seran considerats com a preferits i en donarem compte de seguida.

El terme d'admissió de vots finirà el dia 25 del corrent. Barcelona, juny de 1923.

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

Llegidors: A votar!

Els que encara no ho hagueu fet, agafeu un tros de paper blanc, i redacteu la papereta en la següent forma:

Llegidors: A votar tothom!

CONCURS D'HISTORIETES

VOTO per al

1.er Premi de nois, el n.º

2.on » » » » n.º

1.er Premi de noies, el n.º

2.on » » » » n.º

(Firma del votant)

NOTES.—El terme d'admissió de vots finirà el dia 30 del corrent mes de juny.

Les paperetes de votació deuen enviar-se a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4) personalment, o per correu, en sobre obert, amb segell d'un cèntim i el rètol «Originals d'imprensa».

LLEGIDORS: A VOTAR TOTHOM!

L' AIGUA MIRACULOSA

(Rondalla per Jordi Catalá, amb dibuixos de l'Apa)

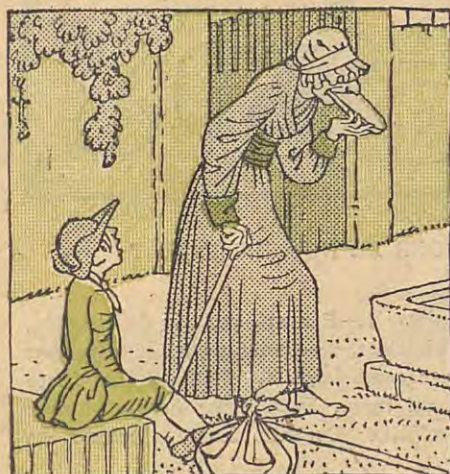
En morir-se-li la mare, en Monet quedà sol al món. Orfe de pare des de ben menut i amb parents pobres que no volgueren pas afegir una nova càrrega a llur precària situació, el noi degué escampar-se-las. I, en cerca de millor fortuna, sortí del seu poble estimat amb l'esperança de trobar treball en les viles de l'entorn.

Mes, en veure'l tan petit, tothom s'excusava dient que no hi havia feina. Sense defallir, el noi trespàs de valent, trucant a totes les portes i no deixant pas de visitar cap de les masies que trobava pel camí. Per fi, després de molts dies de menjar poc i malament i encara de caritat, arribà als afores de la capital del reialme.

I com que en tot aquell dia, amb afany d'ésser a la ciutat, no havia tastat res, s'assegué per devorar el bocí de pa que li quedava. Mes, en aquell instant se li aparegué una velleta qui anava tota encorçada damunt el seu gaiato i li demanà si volia donar-li aquell pa, car estava molt feble i es creia morir de gana.

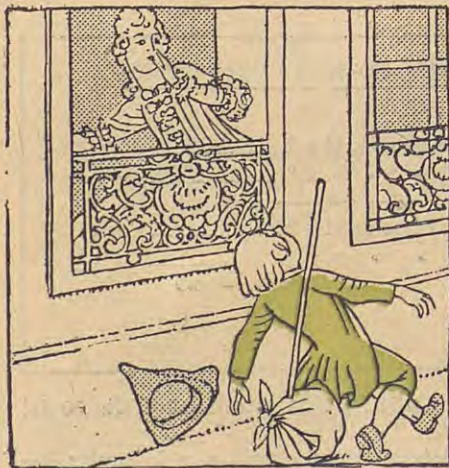
Encar que la tam també l'escometia, en Monet no dubtà gens ni mica i entregà el seu preuat tresor a la velleta captaire. Aquesta el menjà amb fruïció i, quan hagué acabat, somrigué dolçament—d'una faisó que trasbalsà al minyó—i es tragué una capseta que entregà al noi, dient-li: «En recompensa de la bona obra que acabes de fer...

...jo et faig aquest present. A dins hi han tres floretes que no es marceixer mai i que tenen la virtut de donar un bon consell si se'ls hi demana. Potser et seran un dia de gran utilitat. Quan et vegis en un compromís; quan no sàpigues com sortir-te d'un mal pas, arrenca una d'aquestes flors i tot seguit oïràs ço que et cal fer!

I la velleta desaparegué i en Monet, ficant-se la capseta a la butxaca, seguí el seu camí, entrant a la ciutat. Malgrat que la debilitat el guanyava, el noi estava tan sorprès i tan distret contemplant el moviment extraordinari de la papulosa capital, que caminava com d'esma, amb els ulls ben oberts d'admiració.

Mes, en ésser enfront del palau reial, en Monet perdé el món de vista i caigué en terra, del tot esvaït. La princesa Raig-d'or, la bella filla del rei, estava asseguda melangiosament en la seva finestra quan el minyó caigué i, presa d'una llàstima profunda, s'aixecà del seu seient i acompanyada de dues dames d'honor...

...cuità a baixar al carrer, socorrent ella mateixa i molt carinyosament a l'infeliç. Després li donà beure i li feu entregar una bossa amb rics menjars. En Monet, vivament recongut, es mirà atentament el semblant pàl·lid i entristit de la princesa i li digué: «Gràcies! Déu faci que pugui pagar-vos un jorn tan gran mercè!»

Ja refet, el noi seguí la seva via, però, en arribar a la plaça major, veié un grup atapeït que escoltava atentament un pregó real. Deia el pregoner que el monarca donaria una quantitat extraordinària—gairebé una fortuna—a qui portés una gerra de l'aigua miraculosa de la font del castell encantat.

(Continuará.)